

Món Quà Giáng Sinh

(Duy Sinh soạn kịch phỏng theo truyện ngắn cùng tên của O'Henry)

- Sàn diễn để 1 bàn ăn nhỏ với 1 bình hoa, 2 cái ly, và 1 chai nước – Bên cạnh là 1 tấm gương đứng với lược - Chuẩn bị sẵn bên cạnh là 1 vài chén bát cho 1 bữa ăn tối đạm bạc
- Hai vai diễn là Bella và Jimmy – Âm thanh được thu trước với Người Kể (NK), Bella, Jimmy và Bà Chủ Tiệm tóc
- Nhạc Giáng Sinh nhẹ
- Bella thất thủ bước vào sàn diễn, đặt túi xách lên bàn, uể oải ngồi xuống ghế, lấy chiếc ví nhỏ trong túi xách, đổ tiền giấy tiền cắc xuống mặt bàn và đếm lớn
- **Bella: “1 đồng, 1 đồng rưỡi, 2 đồng, 2 đồng 25...”**
- Bella tiếp tục đếm thắm, ngược lên tính toán 1 chút rồi nói tiếp
- **Bella” “15 đồng 75 cents”**
- Bella lại đếm thì thắm vài lần nữa
- **NK: “Đúng như vậy, chỉ có 15 đồng 75 cents. Hằng ngày Bella cố gắng tiêu thật ít tiền khi đi chợ, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó. Dù nàng có đếm đi đếm lại hàng ngàn lần số tiền ít ỏi đó, Bella cũng chỉ được có ngàn ấy thôi, 15 đồng 75 cents, mà ngày mai đã là Lễ Giáng Sinh rồi. Nàng không thể làm gì hơn, chỉ ngồi đó khóc thối, trong căn phòng nhỏ nghèo nàn. Thời buổi kinh tế suy thoái, cũng như bao nhiêu gia đình khác, vợ chồng nàng mất việc, mất nhà. Jimmy, chồng nàng, sau 1 thời gian dài thất nghiệp, đành chấp nhận 1 công việc lao động vất vả với số lương tối thiểu, chỉ đủ trả tiền mượn nhà, và tiêu pha qua ngày”**
- Bella ngừng khóc đi lui đi tới cạnh chiếc gương tính toán
- **NK: “Bella đã ngừng khóc. Ngày mai là Lễ Giáng Sinh rồi, và nàng chỉ có 15 đồng 75 cents để mua cho Jimmy 1 món quà. Nàng muốn mua 1 món quà thật sự có ý nghĩa, 1 thứ có thể biểu hiện được tất cả tình yêu nàng dành cho chồng của nàng”**
- Bella tiến đến chiếc gương soi, thong thả chải đầu, cuốn lên rồi thả tóc xuống làm điệu
- **NK:”Cho đến bây giờ, vợ chồng nàng chỉ có 2 vật quý giá nhất, 1 là chiếc đồng hồ vàng của chồng nàng, là vật gia bảo truyền từ ông nội, đến cha anh, và bây giờ đang ở trong tay anh. Vật thứ hai là mái tóc của nàng, một mái tóc dài tuyệt đẹp như chiếc áo choàng khoác qua người nàng. Bỗng dưng mắt nàng sáng lên 1 ý tưởng, nàng quay quả xách bóp chạy nhanh ra tiệm tóc giả đầu phố”**
- Nhạc 1 chút chờ cho Bella bước khuất vào trong
- **Bella:”Bà chủ ơi, có mua tóc em không?”**
- **Bà Chủ Tiệm tóc:”Bao nhiêu đấy, ôi mái tóc đẹp quá, sao em nỡ bán đi vậy. \$50 đồng được không?”**
- **Bella:”Em cần tiền mới bán tóc, xin chị cắt ngay đi cho em”**
- **NK:”Cầm tiền trong tay, Bella tìm mua quà cho chồng với 1 niềm vui khôn tả. Cuối cùng, nàng cũng chọn được cho chồng nàng 1 sợi dây đồng hồ bằng vàng với giá \$65 đồng và nàng vội vã trở về nhà với 75 cents còn lại. Chồng nàng rất quý chiếc đồng hồ**

gia bảo đó, nhưng rất tiếc sợi dây da cũ sờn đã đứt từ lâu. Khi Bella trông thấy sợi dây đồng hồ vàng này, nàng biết rằng nó phải là của chồng nàng và nàng phải mua nó.

- *Bella nhẩy chân sáo vào nhà, đến bên chiếc gương sẫm soi mái tóc ngắn, xong lấy khăn cột đầu, và dọn bàn ăn, đặt gói quà ngay ngắn trên bàn, kéo ghế ngồi chờ chồng về*
- **NK:** “Thế là nàng vui vẻ chuẩn bị bàn ăn đợi chồng về. Nàng nghĩ thầm – Chúa ơi, anh ấy có nói gì không khi thấy mái tóc mình ngắn như thế này – Nàng ngồi xuống, hỏi hộp chờ Jimmy trở về”
- *Jimmy bước vào, vui vẻ tiến tới bàn ăn, đối diện với Bella. Đột nhiên, khi thấy mái tóc của vợ, anh đứng sững lại, há hốc miệng, mặt tái đi, nhìn chằm chằm vào đầu tóc của nàng. Bella chạy vội đến quỳ xuống trước mặt Jimmy òa khóc*
- **Bella:** “Xin anh đừng nhìn em như thế. Em bán tóc chỉ để mua cho anh 1 món quà thôi. Tóc sẽ dài ra mà, anh yêu”
- *Jimmy đỡ Bella đứng dậy*
- **Jimmy:** “Em đã cắt tóc thật rồi à?”
- **Bella:** “Đúng thế, em đã cắt và bán đi rồi. Có phải vì thế mà anh không yêu em nữa hay sao? Em vẫn là em đây mà!”
- *Jimmy ôm lấy Bella rồi dìu nàng ngồi xuống ghế, rút trong túi ra 1 món quà nhỏ đặt kế món quà của Bella*
- **Jimmy:** “Anh yêu em, Bella à, cho dù tóc em ngắn hay dài. Hãy mở món quà của anh, em sẽ hiểu tại sao khi này anh sững sờ đến vậy”
- *Bella run run mở gói quà và đưa lên ngắm nghía chiếc kẹp tóc, nàng gục đầu thổn thức*
- **NK:** “Đấy, món quà của chồng nàng là chiếc kẹp tóc nàng đã từng mơ ước khi đi ngang qua cửa kính 1 gian hàng, 1 cái kẹp tóc rất đắt tiền và thật đẹp cho mái tóc dài óng ả của nàng. Bây giờ nó thuộc về nàng, nhưng mái tóc nàng không còn đủ dài để kẹp nữa
- *Bella lại nâng niu chiếc kẹp tóc, lòng, tràn trề hạnh phúc*
- **Bella:** “Tóc em sẽ chóng dài ra thôi, và Giáng Sinh năm tới, em sẽ có thể kẹp tóc được rồi. À, đây là món quà của em cho anh, mở ra nhanh lên đi anh”
- *Jimmy hỏi hộp mở gói quà, và đưa lên 1 sợi dây đồng hồ vàng, vẻ mặt sững sờ*
- **Bella:** “Đẹp không anh, thế này mới xứng với chiếc đồng hồ vàng của anh chứ, anh thích không?”
- *Jimmy bỏ gói quà xuống, bước qua phía bên kia bàn, kéo ghế ngồi xuống, nắm lấy đôi tay Bella*
- **Jimmy:** “Thôi em ạ, hãy để các món quà quý giá này qua 1 bên đi. Em biết không, anh đã đem cầm chiếc đồng hồ vàng để mua chiếc kẹp cho em rồi. Anh hứa sẽ cố gắng dành dụm để chuộc nó về và Giáng Sinh năm tới anh có thể mang nó với sợi dây vàng em đã tặng cho anh. Thôi, mình đi ra ngoài 1 chút xem đèn Giáng Sinh đi em”
- *Hai người vui vẻ dìu nhau đi ra*
- **NK:** “Thế đấy, tình yêu họ đã thực sự lên ngôi khi biết hy sinh thứ quý giá nhất của mình cho người mình yêu. Đêm nay chúng ta kỷ niệm Mầu Nhiệm Giáng Sinh, đêm mà Thiên Chúa đã trao tặng cho loài người 1 món quà vô giá, đó chính là người con yêu của Ngài, hài nhi Giêsu. Chúng ta đã sẵn sàng món quà gì cho Thiên Chúa chưa?”
- *Nhạc Giáng Sinh rộn rã hơn, và nhỏ dần*